

ὁ στόμαχος! ἀναφωνεῖ θριαμβευτικῶς ὁ ἰατρός. Νομίζετε μόνον ὅτι κοιμάσθε πραγματικῶς.» — «Ἄλλὰ, κύριε ἰατρέ . . . — «Ἐκεῖνο ποῦ σὰς λέγω· δὲν κοιμάσθε ἐπειδὴ βλέπετε φοβερά ὄνειρα.»

Ὁ ἀσθενὴς παραδέχεται σιωπῶν τὰς ἀντιρρήσεις τοῦ ἰατροῦ, ὁποῖος ἐξακολουθεῖ λέγων: «Ἄλλο τι δὲν εἴμπορεῖ νὰ ᾔνε· ἀλλ' ἡμεῖς ἔχομεν φάρμακα, ὅχι ἐρεθιστικά, ἀλλὰ καταπραϋντικά, ἐννοεῖτε; Αὐτῶν ἔχετε σεῖς ἀνάγκη! Καὶ ἤρχισεν ὁ ἡμέτερος Ἀσκληπιάδης νὰ καταστρώνη ἀτελεύτητον κατάλογον φαρμάκων, φ ἀγνητῶν, ὧν ἔπρεπε ν' ἀπέχη, καὶ ποτῶν, ὅσα ἔπρεπε νὰ πίνη. Ἐκτὸς τούτου τὸν συνεβούλευσε τὰ ἐπιδοθῆ καὶ εἰς τὴν ξιφασκίαν.

Ὁ ἰατρός εἶχε καλῶς, ὁ φαρμακοποιὸς εἶχε καὶ αὐτὸς καλῶς, ἀλλ' ὁ φίλος μας εἶχε κάκιστα. Εἰς οἶκτον ἐκίνει τοὺς περὶ αὐτόν, ὅτε δὲ ἡμέραν τινὰ ἕτερος γνώριμος τὸν συνήνησε, τῷ εἶπε: «Διατί δὲν ἐπισκέπτεσθε τὸν ἰατρόν Ζ., ὡς γνωστόν, ἕνα ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ἰατροὺς τῶν Παρισίων; Μεταβαίνομεν καὶ πρὸς τοῦτον. Οἱ τρόποι του εἶνε εὐπροσήγοροι, ἀλλὰ καὶ οὗτος ἔχει ἐπὶ τῆς μαύρης τραπέζης του κείμενα δύο χρυσᾶ λουδοβίκεια. Ὁ φίλος μου δὲν προφθάνει νὰ ὁμιλήσῃ. Ὁ ἰατρός Ζ. ἐγίνωσκε τὰ πάντα, πρὶν ἢ ἀνοίξῃ οὗτος τὸ στόμα του, ἀνυπομόνως δὲ τὸν ἠρώτησεν: — «Ἐχετε καρδιοχτύπι; παλμούς;» — «Ὅχι!» — «Ποῖος λοιπὸν σὰς εἶπεν ὅτι δὲν ἔχετε ὑγιᾶ καρδίαν;» — «Ὁ συνάδελφός σας κύριος Χ.» — «Περίεργον! αὐτὸς εἶνε καλὸς ἰατρός. Ἐχετε στομαχικὰς ἐνοχλήσεις;» — «Ὅχι!» — «Ποῖος λοιπὸν σὰς εἶπεν, ὅτι πάσχει ὁ στόμαχός σας;» — «Ὁ συνάδελφός σας κύριος Β.» — «Ὁ ἰατρός Β.; Ἄλλ' αὐτὸς εἶνε πολὺ καλὸς ἰατρός. Νὰ σὰς εἰπῶ· ξεῦρετε τί ἔχετε; Εἶσθε νευρικός. Ὅχι ἐγκεφαλικῶς πάσχων, οὔτε ἠλίθιος, οὔτε παρακρούων· τὰ νεῦρά σας ἐχαλαρώθησαν. Τί σὰς ἔδωκαν οἱ συνάδελφοί μου; Σταθῆτε νὰ ἰδῶ. . . χμ. . . χμ. . . μμ. . . Ὅλα καλὰ εἶνε. Ἐμπορεῖτε νὰ ἐξακολουθῆτε νὰ τὰ πέρνετε ὅλα. Ἄς ᾔνε καὶ τὴν καφφεΐνην. Λεῖπει ὅμως κάτι ἀκόμη, τὸ ὁποῖον ἐγὼ θὰ προσθέσω. Ἐκτὸς τούτου πρέπει νὰ ἰππεύητε ὀλίγον, νὰ γυμνάζησθε καὶ νὰ κάμνητε καθ' ἡμέραν παρατεταμένους ψυχρολουσίας· νὰ συχάζητε εἰς εὐαρέστους καὶ διασκεδαστικὰς συναναστροφάς. Ἄλλὰ νὰ μὴ κάμνητε κατάχρησιν!» — «Θέλετε νὰ μ' ἐξετάσῃτε, ἰατρέ;» — «Ὡ, δὲν εἶνε ἀνάγκη. Ποῖαν ἰδέαν ἔχετε περὶ τοῦ Βουλανζέ;» — «Ὅτι εἶνε τούλαχιστον ὑγιέστερος ἐμοῦ.» — «Ἐεῦρετε ὅτι ἦλθον πολλάκις εἰς Γερμανίαν; Κατ' ἔτος μεταβαίνω εἰς Βιέννην καὶ Πέστην. Λαμπρὸς ζῦθος. Καὶ ὠραῖαι γυναῖκες. Δὲν χωνεύω ὅμως ν' ἀκούω παντοῦ τὸν Γκαῖτε καὶ τὸν Σίλλερ.» — «Καὶ εἰς

τὴν Πέστην;» — «Μὰ τὸν Θεόν, δι' αὐτοὺς καὶ μόνους ὑπερηφανεύεσθε. Εἰλικρινῶς, σὰς λέγω, ὅτι οὔτε τὸν Γκαῖτε χωνεύω, οὔτε τὸ Σίλλερ. προτιμῶ ὅμως ὁπωσδήποτε τὸν δεύτερον.» — «Ἐννοεῖτε λοιπὸν καλῶς τὴν γερμανικὴν;» — «Ὡ ὄχι! Καθεὶς ὅμως ἔχει τὰς ἀδυναμίας του.»

Καὶ ὑγιῆς ἀκόμη ἄνθρωπος δύσκολον ἦτος νὰ ὑποστῇ αὐτὴν τὴν δοκιμασίαν, διὰ ταῦτα σπεύδομεν ν' ἀποχωρήσωμεν, κατὰ δὲ τὴν ἔξοδον ὁ ὑπηρέτης σπεύδει βαθέως ὑποκλινόμενος νὰ μᾶς δώσῃ τὴν ῥάβδόν μας. Τί εὐσυνειδήτος εἰσπράκτωρ!

Ὁ ἀτυχῆς φίλος μου λαμβάνει ὅλα τὰ φάρμακα, πίνει ζῦθον μετὰ μεταλλικοῦ ὕδατος, ἰππεύει, ξιφομαχεῖ, κάμνει ψυχρολουσίας, ἀλλὰ πάλιν ἄνευ ὠφελείας.» — «Καλὰ τὰ παθαίνει!» μᾶς λέγει ἡμέραν τινὰ ἄλλος τις γνώριμος.» — «Ἄλλὰ τί νὰ κάμῃ ἐπὶ τέλους;» — «Ἄς ὑπάγῃ καὶ εἰς τὸν ἰατρόν Δ. τὸν καλλίτερον μαθητὴν τοῦ διασήμεου καθηγητοῦ Α. Εἶνε μὲν ἀκόμη μικρὸς ἰατρός, ἀλλὰ καλλίτερος ἀπὸ τοὺς φημισμένους! Καὶ πρὸς τοῦτον ἐπὶ τέλους καταφεύγομεν καὶ, ὦ τοῦ θαύματος! Βλέπομεν ἀπέναντί μας ἰατρόν, ὁ ὁποῖος μᾶς ἀκούει, δὲν μᾶς διακόπτει, δὲν τὰ γνωρίζει ὅλα ἐκ τῶν προτέρων καλλίτερα, ἀλλ' ἀφίνει τὸν ἀσθενῆ ν' ἀποτελειώσῃ τὴν ἀφήγησίν του. Ἄλλὰ καὶ οὗτος μεθ' ὄλην του τὴν σιωπὴν, δὲν κάμνει ἄλλο, παρὰ νὰ προσθέσῃ εἰς τὰς ἄλλας καὶ μίαν ἔτι νέαν συνταγὴν, νὰ συμβουλευθῇ διαμονὴν εἰς τὰς ἐξοχὰς τῆς Ἰταλίας, μὲ ἄλλους λόγους ἐννοεῖ νὰ ἔχῃ τις ἐτήσιον εἰσόδημα 60,000 φράγκων, ὧν ἕν τρίτον ἤθελε θρέψῃ τοὺς ἰατροὺς καὶ ἕτερον τρίτον τοὺς φαρμακοποιούς. Ἡ τοιαύτη θεραπεία σημαίνει ἐν Παρισίοις τὸν θάνατον.

(W. Sinaer)

*
*
*

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Θά ἡγάπα τις καλλίτερον, ἂν δὲν ἐγνώριζεν ἐτι ἀγαπᾶ.

*
Ἄληθῆς ὠραιότης ἐν τῇ τέχνῃ εἶνε ἡ ὠραία ἀλήθεια.

*
Ὅλαι αἱ ὠραι τῆς ζωῆς πληγώνουν καὶ ἡ τελευταία φονεύει.

*
Τὸ χρῆμα εἶνε πρᾶγμα πεζότατον καὶ ὅμως εἶνε τὸ καλλίτερον μέσον πρὸς καταπολέμησιν τῆς πεζότητος τοῦ βίου.

*
Πολὺ τιμητικὸν εἶνε διὰ τὸν ἄνθρωπον ὅτι ἐν τοῖς μύθοις ζητεῖ αὐτὸς διδάγματα ἐκ τοῦ βίου τῶν ζώων.